

Faik Deda

BIBLIOTEKA

BSH-1

D32

*Fjalë
që na i fshehu deti*

POEZI

8SH-150

D 32

Fjalë
që
na i fshehu
deti

Poezi

FAIK DEDA

SHTËPIA BOTUESE
«NAIM FRASHËRI»

GJENEZA E KËNGËS

Përditë në udhëtim:

Ndër sy . . .

— çdo hap një vetull blerimi
Dhe djalosh gjithmonë ndanë këngës.

Si hën' e plot e prillit,
Si vlaga e dheut buzëmbremjes.

Çdo mëngjes i ri
Më bëhet horizont.

Hapësirave,
Fjalë dashurie
cicërijnë si zogjtë. . .

PËRROI

Ai rrjedh pareshtur në po atë udhë.
Ndër rrëkeza,
Fjalë djalërie që i ndiej veç unë
Dhe ai vetë.

Pëshpërit nën buzë,
Diku buçet
E rrugën humb.

E kam dashur kur ka qenë sherret;
I jam truar

— kur ka qenë pëllumb.

TË KISHA PRITUR TY

Shohim yjet e ndezur që s'ua mësuam dot
emrat.

E, megjithatë
ndiejmë mall.

E dimë që po dalin dhe presim,
Nëpër muzgjet e ditëve.

Kështu m'u shfaqe ti,
Dhe harrove të ikje...

ÇMALLJE

Aromë tërfili, lule bliri edhe hije,
Cicërimat e gushëkuqit majë një plepi;
Pas kaq vjetësh vij të gjej gjurmët e tua,
Të ndiell aromën tënde, Feraseti...

Sa kohë u bënë që më nuk jemi parë,
Sa shumë na kanë pritur këto pemë;
Pa, duket sikur thonë: — Ejani prapë,
Se ne u ngritëm lart që...
t'ju gjejmë!

TREGIM I NJË NËNE PËR LUFTËN...

Armiqtë na rreshtuan në buzë të lëmit,
Na rrëmbyen mandilet nga koka,
Na shkulën vathët në veshë.

Drithërimë ndjeu toka,
Balli na u rrudh
Po, fytyra
s'na u zverdh.

ZAMBAKËT E LIRIKAVE

— Zef Serembe —

Derdhen elegjitë, thinjur ndër thëllime,
Ndezur mall në gji, ai kujton vendlindjen...
Vargjet e përmendin dhe çalltis prej gjumit,
Si ta harrojë vendin, ndonëse detesh humbi?!
Dallga është' e sertë, dhimbja kaq e thellë,
Ra një gjethe i blertë, era po e merr...

Herë me mërmërimë valëza nis adetin,
Herë me tërsëllimë zë e gjëmon deti;
Nga qerpik' i shpresës loti-sumbull del,
—Gjethin e harresës, ku e çon, moj erë?!

Brofi zemr' e lodhur, dallgë malli nisi,
— Vallë, ç'ti ketë ndodhur? Gjoksi pse
dalldisi?!
Pse me drithmë u drodh shpirti i poetit?
Valëza që s'lodhet, ç'i mërmëron detit?

Ç'djepe tund ndër duar deti i rrëmbyer,
Mijëra të mërguar, vallë do kenë të kthyer?!

Dallgët uturojnë, brof një mall i rëndë,
Sytë lot lotojnë për nga toka-mëmë...
Nis ushton nga fundi deti me tallaz,
...Lirikat ku humbën? Ç'dallgë po i përplas?!
Nëpër valë-pasqyrë ca lirika dridhen,
Zambakët e tyre mbijnë nëpër brigje...

Ja, pakëz lirika... shoqet lënë gjith' mall,
Zemrat tona ngrohen tek i bien valët!...
Buzagaze vijnë, lodrojnë buz' zallit,
Për brigjet ku lindën zën' pikojnë mallin...
Gjaku pika-pika rrjedh nëpër damarë,
Të tjerat lirika, ç'dallgë t'i ketë marrë?!

...Thonë i humbën tutje? Dalgë, ç'ia bëtë
poetit?!
— Shihni: U bënë lule në atdhe, bregdetit! ...
Keni parë ca lule mbirë përmbi rërë?
Janë të Zef Sërëmbes; ulni pakëz zënë...